

[illegible]

*) Har alleinde på den mangde ordenstifter af alle Haaber, som han
 nas i Etodholm.

Stenilla fidei istan lettandes trati;
 Hvið ein anstíð gleimdes alla karnor
 Gár! Eitthöllum, þá sag þú nár lagi,
 Þáttu með og utan band og líkinnar?.

Marin! — Genant står jag här och ser
 Gångst efter — hvaria föllen — trojan.
 Kamste ren du är ej Gulla mer?
 Gnutting — skaldetepet — och heile af stein.

Stamite re n ci gulla met?

Stängt öfver — borta förtien — trojan.

Marin; — Enjain lik lag bar od ic

GS 2

Sång

wid den undersköna Dalkullans
Karin Ersdotters från
Leksand flykt från
Stortorget ;

af

En onämnd tillbedjare.

Nått mången präktig ros blomstrar,
i dalen dold,
och sjuter sin balsamluft i den
öde runden.

Siljwerstolpe efter Gray.

Stockholm, hos A. G. Hellsten, 1833.

Det muntra *Epistolat* på *Fortorgeret* rødtte ide lange,
med andre *Epistolat*, af brist på *afbræde*, man meret om af
deras *allister* *harta* *tilstremmande*, så at rummet till flut
ide, *fortog* till *deras* *cinebagande*. *Spurande* den nya *skrens*,
som *sporde* *Fortorgeret* en tid *berätt* så *flingst* *frequentierat* af
bogre och *lagre*, eller *skrens* i *flimprisen*, af den *kongl.*
spolken, eller af sin *sällman* *sitt* *något* *flags* *consilium* *abde-*
betant, men *berätt* af *den*, och *med* *derne* *harta* *de* *bestående*
och *sergienterande* *professalerne*, *Elegantierne*, *Josephallarne*,
Barbillerne, *Barfossarne*, *Damerna*, *Skamfellerne*, *Gångstrer*,
na, *xc. xc.* *bvar* *efter* *annan* *fertummit*, som *skogde* *påtræ-*
ng, *håfson* *gnisterna* i *en* *upbrändt* *papper*. *Fortog* at
nu *der* på *formiddagarna* *blott* *uptrædet* af *den* *wanliga*, *nog*
censureriga *inofficiellsten*, och *den* *stona* *Dassallans* *tribun* på
inofficiellsten *uptrædet* nu *mera* af *en* *annan*, om *hvilken* *man*
kan *saga* *som* *keppels* *hade* *en* *v.* *krags* *offeriering*, af
Såre, at *den* *är* *fuller* *kent* så *lång*, *men* *ide* *kent* så *stön.*"

Hvad tro wäl våra Läsare i Landsorten för närvarande utgör den förnämna wertdens i Stockholm favoritinöje wid dess supéer och soiréer? att göra musit, att åskåda taffelarekonstier, att betrakta nya litografier och gravprer, eller att granska dessa kolorerade figurer, som wäl icke särdeles tillkommanet, men som dock mer än någon annan njutning sysselsätta sinnen och sjettra uppmärksamheten? Allt detta hwilar för närvarande, eller intar äminskone blott andra, tredje, fjärde rummet, efter ett föremål som la haute volée finner höglipisant, emedan det är nytt, och detta föremål är — kan läsaren gissa? — ingen annan än anledningen till folkstockningarna på Stortorget, Engeln i stinnpels, med ett ord, den wackra Kulan. Hon gör nu sin rund fring Stockholms eleganta Salonger; hon hämtas i Herrskapets wagn, infördes i Societen, begäpas, öfwerhöras med frågor, undfagnad och stundom kånste litet afundad, samt återvändes med en gläcka. Hon är så upptagen, att den, som wäl förskaffa sitt sällskap njutningen af hennes anblick, stundom måste prenumerera på henne några dagar förut. Det uppfående hon gjort och den wisshet hon erhållit att hon är wacker, en wisshet, hwilken stundom är lika dyrköpt, som vår Stammoders kunskap om den förbudna fruktens smak, lärar likwäl ännu icke förledt henne att bortlägga något, hwarken af sin dräkt eller sina seders enkelhet. Då man en gång bjöd henne win, wägrade hon att förtära det, emedan hon, som hon sade, om hon wände sig wid dylika läckerheter, sedan skulle så mycket mer sakna dem, då hon återkom till sin torstiga hembygd. Denna moderation är naturens, icke öfwerlägghingens, och man bör önska, att hon länge måtte kunna behålla den.

Då den blygsamme Författaren till denna Sång går att öfverlemlna detta omogna, om man så får säga, skaldesfoster till allmänheten, kan han ej tro det wara ur vägen, att bifoga några förut i allmänna tidningar, med måfästlig stil i ston hwad, blifwit införde om den understöta Kullan.

3. "Å för tusen! så ej här och glo!"
 "Erst böns," ar jag stön, "formarne falla!
 Att så gapa på? samste må tro
 Enart du ser mig på ett annat ställe."
 Men den hästar, re'n den stundat af,
 Lust som höjd på höcets mjuka lyna.
 Ett den wåg, som går i djupets graf,
 Styr du mig då cwigst, näpna lyna!
 Örgfult tpdet jag ännu jag ser
 Lina stona ögon — tända näsa! —
 Och den stila inbiffar du mig ger,
 War, fortsatte, jag handlade en resa).
 Ei! här låren rinner på min simd
 St min gråt — Fortrofferstan i minnet.
 Ad, jag städare! jag wist blir blind,
 Den hon som mig så förtjusl i sinnet.
 Gist den lufwa stämning du mig gaf,
 War som stämnen du i handen tpdet.
 För mig iest jag siwor, att bli den staf,
 Och i Warabild re'n mig tpdet.